

РЕШЕНИЕ

№ 2834

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова

Ванина Колева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **2041** по описа за **2022** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], офис 13, представлявано от управителя Р. Р. Х., чрез процесуален представител адв. К. М. от САК, против решение № 20209066 от 08.11.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 17750/2018 г. от СРС, НО – 16-ти състав.

С обжалваното решение е изменено Наказателно постановление /НП/ № 42-0001321/03.08.2017 г., издадено от директора на и.д. началник Областен отдел „Автомобилна администрация“ – С. в ГД „АИ“, като наложено на касатора за нарушение на чл.10, §.5, б. „а“ (ii), предл.2 от Регламент 561/2006 административно наказание „имуществена санкция“ е намалено от 5 000 лв. на 2 000 лв.

Касаторът твърди, че оспореното решение е необосновано, постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Незаконосъобразно съдът е изменил приетата с НП правна квалификация. Словесното описание не съответства на правната квалификация на нарушението. Прави възражение за изтекла абсолютна давност. Претендира присъждането на разноски за двете съдебни инстанции по представения списък.

Ответникът - редовно призован, не се явява, не се представлява и не заявява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН препраща към касационните основания, визирани в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото касационно основание в жалбата „необоснованост” не попада в кръга на валидните касационни основания по чл.348,ал.1 НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд.

Настоящата инстанция намира, че оспореното въззивно решение е постановено в нарушение на материалния закон.

За разлика от гражданското право, където погасителната давност не се прилага служебно (чл. 120 от ЗЗД), давността в административнонаказателното право се прилага служебно.

В ЗАНН няма изрична уредба на абсолютната погасителната давност за извършено административно нарушение. Съгласно чл.11 ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Давността безспорно е обстоятелство, изключващо отговорността. В този смисъл е и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. по тълкувателно дело № 1/2014г., ОС на наказателната колегия на Върховния касационен съд и I и II колегия на Върховния административен съд, което в т.2 постановява, че разпоредбата на чл.11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в НК.

Погасяването на наказателното преследване по давност е уредено в чл.80 и чл.81 от НК. Чл.81, ал.3 НК регламентира т. нар. абсолютна давност, която е обстоятелство, което изключва административнонаказателното преследване. Съгласно този законов текст независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. В чл.80, ал.1, т.5 НК срокът е три години, т.е.

абсолютната давност настъпва с изтичането на четири години и половина. Датата на извършване на нарушението е началото на абсолютния давностен срок.

В настоящия случай се касае до невлязло в сила наказателно постановление.Нарушението е извършено на 15.06.2017 г. Следователно съгласно разпоредбите на чл.81, ал.3 НК, във вр. чл.80, ал.1, т.5 НК давностният срок от четири години и половина е изтекъл на 15.01.2022 г., обстоятелство, което към настоящия момент изключва административнонаказателното преследване.

Неправилно районният съдия е приел, че институтът на абсолютната давност не намира приложение, когато е прекъсвана. Чл.81, ал.3 НК е категоричен – наказателното преследване се изключва ако е изтекъл предвидения за това срок независимо от спирането и прекъсването на давността.

С оглед изложеното съдът намира, че оспореното НП следва да бъде отменено и административнонаказателното производство прекратено поради изтекла давност.

При този изход на делото въз основа направеното искане и на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН на касатора следва да се присъдят направените разходи за адвокатско възнаграждение за въззивната и касационната инстанция, в общ размер на 1 500 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град,Х.-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № 20209066 от 08.11.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 17750/2018 г. от СРС, НО – 16-ти състав И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 42-0001321/03.08.2017 г., издадено от директора на и.д. началник Областен отдел „Автомобилна администрация“ – С. в ГД „АИ“.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], офис 13 разноси по делата пред двете съдебни инстанции в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :